

מייל סיון תשפ"ב

לעת זקנותו, היה ר' אשר שוכב במיטה בחדר שלו, חולה ואפוף כאבים בנופו. היו אנשים נכנסים ושואלים, ר' אשר, מה נשמע... והוא היה עונה בקול: מ-צויין! ...

***

קרח זה היה הטעות שלו כי כל העדה כולם קדושים כולם קבלו התורה מסיני ואינם צריכים לרב ומנהיג.

וזה ש' להם משה רב לכם בני לוי. בדוקא אתם צריכים לרב אף אם כולכם קדושים

תפארת שלמה

***

"הרכש"ע ברא בעולם מידות רעות והוא מסתיר את עצמו בתוכם, הם השלוחים שלו להביא את הברואים אל התכלית", "למשל זה שמידתו היא גניבה"

***

דברים נפלאים כתב רבינו בעל ה'חתם סופר' זי"ע: "הנה לכל אדם יש גבול לחכמה שלו. יש שמדת הקנאה גבולה, כשמגיע לקנא את חברו פסקה החכמה שלו מפני הקנאה, ועושה דברים שהשכל מנגדם מפני הקנאה. ויש שעושים גבולה אהבת ממון או כבוד וכו'ג.

אמנם, הצדיק אין די בכל הני מילי להעבירו על חכמתו, כי החכמה עולה על כולנה, אמנם שם גבולה "שלום", כשרואה שאם יעשה כפי חכמתו יגיע מזה מחלוקת ומריבה, אזי אומר: עד פה תבוא גבול חכמתי, ומוטב שאהיה שוטה כל ימי ולא אחזיק במחלוקת אפילו שעה אחת.

ואמר קרא כי לזה האיש אשר שם השלום גבולו, לזה ישביעהו ה' חלב חטים, כי אף על גב דמזוני לא בזכותא תליא אלא במזלא, ולא ישתנה המזל אלא על ידי זכות גדול, מכל מקום, זה הוא זכות גדול כמה ששם שלום גבולו, לכן ישביעהו ה' חלב חטים"

(זהם סופר בדאשית מד, כ"ז)

***

אישה שהייתה צריכה ישועה, אמרה לר' אשר שעכשיו, היא בעצבות אבל כשהיא תיושע, הרי אז היא תהיה מאושרת ושמחה!

ר' אשר אמר לה:

אם תשמחי עכשיו, תהיי שמחה גם אז ואם לא תשמחי עכשיו, לא תשמחי גם אז...

***

לא יתכן שיהיה האדם מסוגל להעזר בחבר הנאמן

spinkarebbe@gmail.com

רק לאחד שהאדם מוכן בכל עת לבקר את עצמו, כי כל זמן שאינו רואה את החשך של עצמו אין באפשרותו להתעורר מהשפעה חיובית הנוצר מהקשר שלו עם החבר הנאמן.

***

שחברים יתאספו יחד וידברו על הדרך וילכנו את כל הנושא הדורש ליכון במחשבה וכמעשה, בודאי יהיה זה חשוב מאד כי ישנם חברים

שאינם מבינים את הדרך ועלולים לפרשם לא נכון

ואז התוצאות עלולות להיות לא טובות, וכאשר החברים יהיו נדברים זה בזה וילכנו את הנושא הצריך בירור יוכלו להתקדם בתפקידם בעז"ה.

אמנם יובהר

שאין באסיפת חברים תחליף להדברות של כל אחד עם חברו.

***

מייל סיון תשפ"ב

שפלות הוא עניין חשוב ביותר בחוכת האדם בעולמו. אמנם להיות שפל זה לא דבר פשוט, אפשר לחשוב שאכן נמצא בשפלות אמיתית ולמעשה יתכן שכל שפלותו אינו אלא חלק מהגאוה המסריחה שלו.

השפלות האמיתית נבדקת כאשר יש מקום להאשים את עצמו ויש מקום להאשים את הזולת אזי השפל האמיתי מאשים את עצמו ומי שעובד ברשעותו מאשים את הזולת.

***

הרא"ש הרחיב את הדבור בהסברת ההגדרה פחד ואמר: הקב"ה הכניס בעולם פחד. כאשר האדם קולט את הפחד הוא בא לידי שפלות. כי מיד רואה שהוא בעצמו אינו כלום כולו נמוח.

השפלות מתורגם אצל האדם כרשעות. האדם רואה את עצמו בכל מיני בקורות.

הפחד דוחק אותו לשפלות להכיר בתכונותיו הקשות עד שרואה את עצמו כרשע בפני המקום,

וכשרואה את עצמו כרשע מיד נכנע בפני השי"ת. וזועק לפניו בפחד הנורא שיש לו ואז הוא מגיע לשפלות האמיתי.

***

השפל המוטעה המדומה אינו מסוגל לראות עצמו כרשע אפילו רגע אחד לכן כשכא עליו הפחד אינו יכול להכנס לשפלות האמיתית. וממילא מעדיף למות מאשר לומר על עצמו שהוא רשע אפילו לרגע אחד.

***

אשרי אדם מפחד תמיד מאושר האדם שמוכן לעמוד מול הפחד לנצלו בהכרת השפלות אף שהוא מתורגם אצלו כרשעות,

כי הפחד והשפלות מקרבו אל השי"ת להיות נכנע ולזכות להשראת הנפש האמיתית ולהשגחה הפרטית לטוב לו בזה ובכא.

***

ב
spinkarebbe@gmail.com

לך דומיה תהילה (תהלים ס"ה) האדם כל כך תפוס עם עצמו שאם משהו לא הולך אצלו כמו שהוא חושב שצריך להיות, הוא נכנס ללחץ ואין כבר עם מי לדבר, העולם נהיה חשך בעדו.

מאבד עשתונותיו ונהיה שבור ורצוף, מבלבל ומתוסכל "ער איז הויסער זיך" (מליצה: כאילו יוצא מעצמו) סאיז נישטא צו וועמען צו רעדין" (ואין אל מי לדבר)

***

האדם מלא כאבים מלא מצוקות וחוסר תקוה שעוד יהיה פעם בסדר.

כל זה הוא בגלל שכל מחשבותיו הם על עצמו. אני הולך, אני עושה, אני חושב, אני מתכנן, אני ואני ואני.

ואם האדם תפוס כל כך עם ה"אני" ככה זה נראה. כי האדם נמצא בבית הסוהר של ה"אני" ואינו יכול להשתחרר ממנה,

***

זכרונות 181

זכרונות 181

זכרונות 181

זכרונות 146

זכרונות 146

מייל סיון תשפ"ב

"לך" דומיה-תהלה.
אם האדם משתחרר מה"אני"
וחי עם ה"לך" אז הוא ב תהלה".
מפני שה"לך" וה"דומיה"
הולכים ביחד,

כי באם האדם אינו תפוס
כל כך ב"אני" וחי את ה"לך" ה' הגדולה
והגבורה והתפארת והנצח וההוד,
ולך ה' הממלכה המתנשא לכל לראש,
לך ה' הצדקה וכו',
אז הוא ב"דומיה",
כלומר שהוא בשתיקה
אפילו אם לא הולך אצלו כסדרו,

כי אינו חושב כל כך על הסבל ועל היסורים שלו
כי המחשבות שלו תפוסים יותר על ה"לך"
וממילא הוא ב"תהלה".

***

כדי שהאדם יוכל לצאת מה"אני"
ולהגיע ל"לך" צריך להיות ב"דומיה".
דומיה איז שוויגין און שוויגין איז שוויגין
(דומיה היינו לשתוק, לשתוק, ולשתוק)

ולשתוק היינו לא להתרעם ולא לכעוס
לא על עצמו לא על אחרים ולא על הרבש"ע,

***

להיות ב"דומיה", כלומר להיות
במאבק עם עצמו לא להגיב על כל דבר
ולא לדאות כל דבר בחומרה רבה,
אלא ללמוד להבליג ולשתוק
אף אם נראה לו שעשו לו את העול הגדול ביותר
שיכול להיות בחיים,

ואף אם יכול להצביע באצבע
מאשימה על משהו שהוא זה
שגרם לו את הצרות שיש לו
בכל זאת להבליג ולשתוק.

ה"דומיה" הזאת תעזור לאדם לצאת מה"אני"
כלומר לצאת מהבית הסוהר של עצמו
ולהיות עם הרבש"ע –
עם ה"לך" ה' הגדולה והגבורה".

***

ה"לך" וה"דומיה" הולכים ביחד
אם יש את ה"לך" יש ה"דומיה"
ואם יש ה"דומיה" יש ה"לך"

ולא יתכן שהאדם יחיה את ה"אני"
ויהיה לו הדומיה
ומאידך לא יתכן שיהיה בסערת נפש
ובדכאון מלא דאגות ותסכולים
ויחיה את ה"לך".

***

ג

spinkarebbe@gmail.com

אחד קשור בשני,
כי מי שחי עם הרבש"ע
הוא יוצא מ ה"אני"
ומי שיוצא מ ה"אני"
משתחרר מכל התסכולים שסוככים אותו
ונמצא ב "דומיה"
בשקט בשלוחה בשמחה ובחדוה.

***

התוצאה היא שאם האדם חי
באופן הזה יש לו תהלה.

הולך לו טוב בחיים,
זוכה לדברים גדולים,
ובכל זאת אינו נותן לעצמו כלום,

אלא מכריז כל הזמן ואומר: תהלה לה'.
טוב לו אבל אינו שלו,
הולך לו טוב בחיים

והחיים אינם שלו, כי אם לה',
הרי התהלה שיש לאדם בכח הס"ד
הגדולה שהקב"ה מזכה אותו
והאדם מכיר בכירוד שאינו שלו
אלא של ה'...

***

מייל סיון תשפ"ב

הייתי רוצה לשאול אתכם האם ראייתם בעולם הזה משהו שנעשה מיד, הרי במציאות גם העץ הנטוע אינן נותן פירות מיד לאחר נטיעתו, וגם בנין לא נבנה כלילה אחד וכן כל דבר ודבר בעולם.

ולמה חושב האדם שדוקא בתחושת החשך שיש צדיקים לראות את האור תיכף ומיד ואם לא רואים את האור מיד מתמלא באדם תחושה שאין לו תקווה ועי"כ נותן לעצבות ולדכאון לשלוט עליו.

זכרונות 158

***

הסיבה שאין לאדם את הסבלנות לחכות שהאור יזרח מתוך החשך הוא בגלל חסר באמונה.

כי האור הזורח מתוך החשך הוא אור האמונה כמאמה"כ: "ואמונתך כלילות" לילות הוא בחינת חשך והאור שלו הוא האמונה. ופירושו כך: ואמונתך - האור שהוא ה"אמונה" זורח "כלילות" בבחינת חשך. ואחרי שמתחזק באמונה פשוטה,

הקב"ה עוזרו לחוש בצורה הפשוטה ביותר שכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד ואין הקב"ה מביא יסורים בחנם הכל בא בחשבון והכל לטובה. הכח ההתמדה לתשובה שגם חשך לא יחשיך ולילה כיום יאיר בא מכח האמונה.

זכרונות 158

***

והנה היסורים והעדר האמונה באים כאחד כאשר יש העדר באמונה יש הסתר פנים וכשיש הסתר פנים באים לאדם תחושה של יסורים,

מאידך כאשר יש יסורים והאדם מודע שהיסורים באים בגלל העדר באמונה וממילא מתחזק באמונה,

אזי האור של האמונה חודר בתוך החשך של היסורים ומגלה שגם חשך לא יחשיך ובתוך החשך והיסורים יש אור גדול של השגחה פרטית והיסורים בדלים ממנו.

זכרונות 158

***

האדם נמצא כל הזמן במצב של אור וחשך משמשים בערכוביא.

המאבק של הישרים לגלות את האור מתוך החשך הוא מאבק תמידי של "ואמונתך כלילות"

כי יצר לב האדם מושך את האדם אל העצבות והדכאון, כך שהאדם במאבק תמידי בין חשך שהוא ההסתר פנים לבין האור המאיר מתוך החשך שהוא האמונה הפשוטה.

זכרונות 158

***

אדם המקבל את מכות מהבע"ד ואינו נבהל מזה אז אינו נותן שום כח לבע"ד וכשאינו נותן כח לבע"ד, הבע"ד ממילא נעלם. ואם הבע"ד נעלם, ממילא מנצחת כח הקדושה. אבל אם ח"ו מפחדים מהבע"ד נותנים כח לבע"ד לנצח את כח הקדושה.

זכרונות 154

***

מייל סיון תשפ"ב

המחלה הנקרא עצבות ויאוש
נתפסת כאדם מחמת זה
שרודף אחר הטבע.

עצם העובדא שרודף אחר הטבע
עושה את האדם כאדם חלש
אשר כל מיני מחלות נתפסים בו

כך מי שרודף אחרי הטבע
גורם שהנפש שלו חלשה מאד
וכל המרעין בישין של
עצבות ויאוש נתפסת בו
וגורמות לתוצאות גרועות מאד.

***

מי שאינו רודף אחרי הטבע
אף אם ח"ו נכשל באיזה כשלוך.
יכול בקלות יתר לעשות
חשבון הנפש עם עצמו
ולחזור בתשובה אמיתית.

אבל מי שרודף
אחר החיפוש אחר הגשמיות
כסף כבוד ותאוות
עושה את האדם כ"כ רגיש וחלש.
כך שבכשלוך הקטן ביותר
מאבד האדם את שויון הנפש
ונכנס לעצבות וליאוש בצורה חולנית
עד שלפעמים אי אפשר לדבר אתם

מחמת העצבות והדכאון.

***

קל לדבר על הכנעה ושפלות
ולפעמים אפילו נעים
לנתח את האפסיות של עצמו
כל זמן שלא התנסה בשטח.

המבדוק האמיתי אינו מתי
שאומר על עצמו שאני כך וכך
אלא מתי שמשהו אחר
אומר עליו שהוא כך וכך
ובכ"ז יודע להפנים ולהתייחס בהתאם.

***

לך דומיה תהילה
ברגעים שיש רעש ברגשות
כעס עצבנות וכז'
על משהו אחר או עלי

זה הזמן לדמום ולקלוט שה' קורא לי.
לזכור שהוא זה ששלח את המקרה הזה
ושהוא מנהל את העולם.
והוא עושה הכל
ורוצה את ההכנעה שלי,

ולפנות אליו בבקשה שיעזור והרגע הזה
שאנחנו קולטים שזה בא ממנו
ולא מגיבים מיד בהתפרצות.

ה

spinkarebbe@gmail.com

דברותא 126

דברותא 126

דברותא 126

זה ההמלכה שלו
וזה דומה למעמד הר סיני
שהיה קולות וברקים
ואז שקט דממה
ואז זכינו לשמוע את.. אנוכי ה' אלוקיך

***

תיארו בפני הרא"ש אחד שהוא ת"ח
שהוא מתמיד גדול ומחדש חידושי תורה,
הגיב ואמר אבל מה יש להקב"ה מכל זה?
כי צריך להרגיש שאין התורה שלו כלל וכלל
התערב אחד הנוכחים ושאל הרי אמרו חז"ל
הלומד תורה הרבה נקראת שלו
שנאמר ב"תורתו הגה יומם ולילה"

אמר לו הרא"ש כמה צריך האדם
זאך צי שיינדען אויף שטייקער
(להיחתך לחתיכות)
ולדעת שהתורה לא שלו
ורק אז היא נקראת שלו
כי כשהוא מרגיש שהוא צינור
שעובר דרכו התורה
רק כך יש לו שייכות לתורה
והוא גורם נחת רוח ליוצרינו.

***

דברותא 126

דברותא 126

מייל סיון תשפ"ב

רבי עקיבא שיצאה נשמתו באחד, שאמר מקודם
 "כל ימי הייתי מצטער על כך"
 היינו להיהרג על קדושת שמו יתברך,
 הוא הצטער על כך שמא ברגע קידוש השם שלו,
 הוא יקח קידוש השם לעצמו
 היינו מחשבה שהוא מוסר את עצמו לה',
 ואילו הי' מגיע ח"ו למחשבת פיגול זה
 היו כל הקליפות והסיטרא אחרא יונקת ממחשבה
 זו,

ולכן פחד מזה רבי עקיבא
 הלוואי שלא יגיע למחשבה כזו אפילו כחוט
 השערה, ואמנם זכה לכך ויצאה נשמתו באחד
 בלי שום מחשבה אחרת, והי' קידוש השם בכל
 העולמות וקילוס גדול ליוצר יתברך.

זכרונות 126

***

כשעת כאב, הדבר היחיד שאדם יכול לעשות,
 להיזרק אל הצדיק אמת!

זכרונות 126

***

פעם הגיע נכד לר' אשר,
 ור' אשר סיפר לו שכבר כמה ימים
 הוא חש שלא בטוב,
 והיצר הרע מנסה לשכנע אותו
 שיש לו את ה"מחלה"...

ר' אשר סיים:

כסוף, החלטתי שיש לי באמת את המחלה.
 אבל לא איתך (עם היצר)
 אתה לא שותף בזה.

זכרונות 126

***

תשובה כללית לידידי נפשי,
 בעסק התורה והעבודה אשר רבים
 צועקים על המחשבות זרות והתהוות
 הסיבה הוא הגדלות שבהם שאינם שמחים
 בעבודתם,

ולא די להם כי אם גדולות ונפלאות מהם,
 כי הנה כלל גדול בתורה להיות
 שמח בחלקו גם בעסק התורה ועבודה,
 אם מעט ואם הרבה ויהנה ממנו,

משא"כ אם אינו נהנה ושמח
 והנפש רוצה להנות מתאוה תאוה,
 וכן המחשבות זרות מפני שאינו שמח בעבודתו
 ורוצה בגדולות ונפלאות ממנו
 דוחים אותו למחשבת חן,
 שכל מחשבה ומחשבה היכל ה' המה,
 ומי שרוצה לכנוס במקום שאינו ראוי דוחין אותו
 לחוץ:

הנה אהובי הלא ידע אינש כנפשיה
 למה יחפצו בגדולות, במה זכה בהם,
 ודאי מהראוי לומר מתי אגיע

למעשה אבותי, ואפ"ה יהיה שמח מאוד
 בעסק עבודתו של עכשיו,
 וכשמחה של מצוה זו יזכה לגדולה ממנה,
 ואם יאמר הי תורה והי מצוה שאין לו כלום,
 זה אינו, והלא פושעי ישראל
 מלאים מצות כרמון,
 אבל אינו שמח ונהנה ממנו,

משא"כ כשישמח במעשיו
 יהי כבוד ה' לעולם,
 והנה יש לאלוקא מלין בעסק זה,
 תורה וחכמה עד אין חקר,
 אבל כללא דמילתא האמונה,
 והמאמין יחוש מעשהו:

***

פרי הזרף